

GILLETTE BOURGOGNE — BEDRIJF 1

Bourgogne — Frankrijk
BEDRIJF 1 — De boerderij van een tweede leven

Verhalen zijn nooit hetzelfde, omdat de momenten waarop ze elkaar ontmoeten nooit hetzelfde zijn. Plaatsen veranderen. Seizoenen veranderen. Mensen veranderen. En wanneer vrouwen hun pad kruisen, verliest elke voorspelling haar waarde.

Ik heb dit verhaal een tijd geleden al verteld. Vandaag wil ik het opnieuw vertellen, met meer intensiteit, bijna als een gesprek met mezelf — een roep uit de herinnering, een stem die blijft kloppen op de deur van de tijd en me niet alleen herinnert aan wat is geweest, maar misschien ook aan wat nog zou kunnen zijn.

BEDRIJF 1 — DE BOERDERIJ VAN EEN TWEEDE LEVEN

Twintig jaar eerder was ik naar Bourgogne vertrokken, in het hart van Frankrijk, met het plan een oude boerderij te kopen.

Het was een land van wijn, kaas en die ingetogen elegantie die de Fransen bewaken als een erfenis. Ik kende de plaatselijke makelaar die de verkoop regelde al. Hij had het pand voorgesteld als een zeldzame kans, en de voorwaarden waren aantrekkelijk genoeg om me nieuwsgierig te maken.

Ik ben nooit een koopjesjager geweest. Koopjes zijn menselijke uitvindingen. Echte kansen behoren tot de voorzienigheid.

De streek lag ver van de grote handelswegen. Bezoekers kwamen vooral tijdens de oogst in augustus en september of voor de plaatselijke feesten waarop de nieuwe wijnen werden gevierd. De rest van het jaar heerste de stilte over de heuvels en de velden.

De boerderij was in uitstekende staat. Ze had wat onderhoud nodig, een paar aanpassingen aan de constructie en een echt kantoor op de begane grond. Niets bijzonder veeleisends.

De makelaar leek echter haast te hebben.

Er was een storm op komst, legde hij uit, en hij stelde voor het landgoed snel te paard te bekijken.

Twaalf hectare.

Wijngaarden tot aan de horizon.

Rode wijnen.

Witte wijnen.

Champagne.

Een meertje in het westen.

Rijen acacia's.

Lopende contracten voor de verkoop van druiven.

Terwijl we over het terrein reden, vroeg ik waarom de eigenaars verkochten.

Zijn antwoord was eenvoudig en verpletterend.

"Mijn vrouw heeft kanker. Ik wil niet dat ze haar laatste jaren vastzit aan dit landgoed. Ik wil met haar de wereld rond reizen zolang het nog kan."

Ik zei niets.

Terug bij de stallen zag ik acht prachtige jonge Arabische paarden.

Ik vroeg naar de prijs van het hele bezit.

De boerderij.

Het land.

De wijngaarden.

De stallen.

De paarden.

De man aarzelde.

Hij leek bijna bang het te zeggen.

Toen deed hij het.

“Zeshonderdvijftigduizend euro.”

Ik dacht er een paar seconden over na.

De volgende dag zagen we de notaris.

Ik betaalde alles in één keer.

Geen hypotheek.

Geen bank.

Geen financiering.

Ik werd eigenaar van een landgoed in Bourgogne.

Wijnboer.

Boer.

Zelfs plattelander.

En glimlachend bij mezelf dacht ik dat iedereen die had beweerd dat ik schreef als een hond, eindelijk het perfecte beroep voor mij had gevonden.

Ferdinando